

LA CADIRA DEL PARE

La vaig veure bonica: jonc trenat
guarnint del vímet ros l'airosa vara.
Mirant el seu lluent color daurat
jo vaig pensar: - Serà per al meu pare!

Hi anàrem amb la mare en l'hora lleu
de quan la tarda es mor, solemne i bella;
jo, contenta, somreia al costat seu
dessota l'ull pacífic d'una estrella.

La mare en deia pel camí, passant
el llarg carrer que la ciutat destria:
- Li donarem demà que és el seu Sant
i així en tindrà una mica d'alegria.

El pare, ja fa temps que està malalt,
per ço només coneix la simple joia
d'una esposa sol·lícita i lleial
i el riure i les carícies de la noia.

Les seves cames balbes, són un tros
de carn immòbil que ja ni respira...
per ço és com una part del feble cos
el joguiner trenat de la cadira.

Li portem quan ja el sol es va enfilant
i al menjador de casa treu florida,
el pare riu amb els seus ulls d'infant
guaitant les flors i els arbres de l'eixida.

Després, content, em mira treballar
vora els vidres que alegren la façana
i veu la mare com ens fa el dinar
dins un bocí de cuina casolana.

Quan jo li dic la tènue cançó,
d'uns humils versos acabats d'escriure,
sent la cadira la convulsió
del plor commós o el dringuejar del riure.

Llavors, tremeix i també canta amb mi
per coronar de plàcida alegria
l'home bo que em fou mestre en el camí
de transformar la vida en poesia.

La cadira, suau, va acompanyant,
fent de vehicle en la feixuga costa,
un viure adolorit que es va apagant
com les clarors del sol quan va a la posta...

La cadira del pare té un gran cor
i una abraçada ardent com una brasa
i el vibrar d'una veu que crida fort,
solemne i greu al menjador de casa!

Diu la claror d'un viure resignat,
diu l'amor filial i el bes d'esposa,
diu l'heroisme i diu la humilitat
que perfumen la llar com una rosa!

I, protegint el decadent alè,
el pètal esllanguit de flor marcida,
diu la cadira un mot vibrant de Fe
que senyala els llindars d'una altra Vida!...

Jo la contemplo amb ulls d'agraïment
perquè del pare acollidora es cuida,
i tan plena la veig cada moment
que ja mai més la sabré veure buida...

La càlida cadira, al menjador,
diu la paraula i la lliçó més clara,
és la brasa que en fa més escalfor
guardant la vida neta del meu pare!
